

A közéletmezés és a szegedi kereskedők.

(Saját tudósítónktól.) Megemlékezett már a *Délmagyarország* arról a mozgalomról, amely azt célozza, hogy a helybeli kereskedők közvetlenül vonassanak be a közéletmezésbe. Ez a terv most testet öltött az a beadvánnyal, amelyet a *Szegedi Kereskedők Egyesülete* kedden *Balogh Károly*, közéletmezési tanácsnokhoz intézett. A beadvány a következő:

Nagyságos Tanácsnok Ur! A Szegedi Kereskedők Egyesülete teljes tudatában mindazoknak a nagy financiai, gazdasági és erkölcsi érdekeknek, amelyek egy jól vezetett közéletmezéshez fűződnek, elhatározta, hogy a közéletmezés egyre bonyolultabb és egyre nagyobb jelentőségű ügyeinek lebonyolításánál szolgálatait a városnak ajánlja. Egyesületünket ennél az elhatározásnál az a cél vezette, hogy alkalmat szolgáltatson a helybeli kereskedőknek a közéletmezés intézésébe való közvetlen bevonására, ezzel szolgáltatásokat tegyen a mai nehéz időkben a város közönségének és hatóságának. A Szegedi Kereskedők Egyesülete dolgainak intézését a következőképp tervezi.

Rendelkezésére áll az egyesület mélyen tisztelt Tanácsnok urnak az áruk beszerzésénél, különösen eladásánál. A hatósági élelmiszerüzem tudomásunk szerint a következő cikkekkel foglalkoznék: liszt, zsir, szalonna, kenyér, burgonya, cukor, rizs, kávé és a következő főzelékek: bab, lencse, borsó és árpakása. Amennyiben a közéletmezési üzem e cikkek közül olyanokat kívánna nagyobb mennyiségben bevásárolni, amelyekben a kereskedő szakértő, mert állandó cikke, készséggel küld ki az egyesület esetéről-esetre a vásárláshoz egy, vagy két *szakértőt*. A felsorolt elsőrendű élelmi cikkek árusítását pedig akként tervezi, hogy azok — miként legutóbb a rizs — a kereskedők utján kerüljenek a közönséghez. Szerény véleményünk szerint ez a következőképp történhetik:

Az áru érkezéséről idejében nyerne értesülést az egyesület. A vezetőség erre a kívánt idő alatt összeállítaná azok névsorát, akiket a kérdéses cikk árusításával meg kellene bízni. Természetesen mindig tekintettel lenne arra, hogy az egyes cikkek a város minden részén könnyen legyenek hozzáférhetők, tehát a névsor összeállításánál nemcsak arra lenne tekintettel, hogy abban minden városrész képviselve legyen, hanem az egyes városrészek terjedelmére és távolsági viszonyaira is gondot fordítana. Figyelemmel lenne a vezetőség arra is, hogy egy-egy cikk nem érkezhessen olyan mennyiségben, hogy valamennyi árusításával megbízható legyen valamennyi kereskedő. Ép azért az egyes cikkek árusítására felváltva olyan névsort hozna javaslatba, hogy a közönség mindenek fölött való érdekei mellett a kereskedők jogos igényei is kielégítenek.

Az árakat a hatóság állapítaná meg, kérjük, hogy ennél az aktusnál kereskedőink véleménye is meghallgattassék. Az árak közzétételéről a hatóság gondoskodnék, a mely legbiztosabb ellenőrző eszközül — miként a rizsnél — bevezetné mindezeknél a cikkeknel az utalvány-rendszert.

Itt említjük meg, hogy a tanács *Kovács Sándor* sertés-kereskedőnek 120 sertés hízalására adott megbízást. A kukoricát a hízaláshoz a város adja, de minden rizikó *Kovácsé*, aki annak idején 3.80 koronáért köteles a sertések kilóját a városnak átadni. Ugyanilyen irányban megindultak a tárgyalások egy másik vállalkozóval, aki azonban

az eddigi dispoziciók szerint 3.50 koronáért fogja átadni a városnak a sertések kilóját.

A kilenc éves bandafőnök és társai.

(Saját tudósítónktól.) Majdnem minden héten hallunk tartalmas értekezéseket a cse- esemő- és gyermekvédelemről, talán már a háboru kezdete óta oktatják a szakférfiak a közönséget és közben a fiatalok nyugodtan zülnek. Különösen az utóbbi hónapokban mindennaposá váltak az olyan betörések, amelyeket fiatalok követek el, a szökés pedig szinte járvánnyá fajult.

Ha akeptáljuk is, hogy a fiuk fantáziáját a háborus események izgatják annyira, hogy minden áron a haretérre akarnak jutni, ahol, — szerintük — babér és kitüntetés vár rájuk, nem tudjuk magunknak megmagyarázni, mi készteti a fiatal lányokat a szülői ház elhagyására. Békeidőben csak szórványosan fordulnak elő olyan büneslelmények, melyeket fiatalok követek el, most azonban — bizonyára a felügyelet hiánya miatt — alig mulik el nap anélkül, hogy a rendőrség krónikájában a gyermektolvaj, vagy betörő ne szerepelne.

Most, amikor az apa a haretéren küzd és az anyát a megélhetés gondjai kötik le, kétszeresen nehéz a gyermekekre felügyelni, de talán mégis módját lehetne találni a gyakorlati gyermekvédelemnek is. Azok az anyák, akik elmennek a közgyűlési terembe, hogy a neves előadót meghallgassák, a bonne-ra, vagy a legrosszabb esetben a szobalányra bízák a gyereket, a szegényebb néposztály azonban — szobalány és bonne hiányában — nem mehet el az előadásra.

Elrettentő példának felsorolunk néhány olyan esetet, amely azt bizonyítja, hogy az a védelem, amelyben a gyerekek eddig részesültek, hajító fát sem ér.

(A kilenc esztendő bandafőnök.)

Egy kilenc esztendő *visszaeső tolvajt* fogott el a napokban a rendőrség. A kis fiú a Valéria-téren három társával olyan gyanúsán viselkedett, hogy *Varga Antal* rendőr hozzájuk lépett, megakartá nézni, mivel vannak elfoglalva; Meglepetéssel látta, hogy a gyerekek százkoronásokat szorongatnak, mire az egész társaságot a rendőrségre kísért. Dr. *Borbola Jenő* bűnügyi kapitány kihallgatta a gyerekeket. A kihallgatás során kiderült, hogy a banda egyik kilencesztendő tagja, két hét alatt másodszor áll a rendőrkapitány előtt. Nemrégiben kétszáz koronát lopott és ebből a pénzből bandát toborzott magának. Ő volt a banda feje, a többiek feltétlen engedelmességgel tartoztak neki. Másodízben már sokkal eredményesebben működött, több mint négyszáz koronát tulajdonított el egy uriaszonytól, aki a piacon egy pillanatra az asztalra tette a pénztárcáját.

A rendőrség a szépreményű eseményeket átadja a fiatalok felügyelő hatóságának.

(Nick Carterek a pályaudvaron.)

Szeged állomáson egy detektiv két fiatal embert szólított igazolásra. Miután nem tudták magukat kellően igazolni, az őrszobán megmotozták őket. Mindegyiknél volt egy-egy töltött revolver, tör és villamoslámpa. Ezenkívül több Nick Carter regényt találtak náluk. Amikor a rendőrtisztviselő kihallgatta

a két jónadarat, előadták, hogy egy *Monor* székely betörőbanda tagjai és hivatalos megbízással jöttek Szegedre. Bevallották, hogy gyilkolni is készek lettek volna, ha munkaközben háborgatják őket.

Illetőségi helyükre toloncolták a két betörő-jelöltet.

(Az éjszakai csendháborítók.)

Napokon keresztül érkeztek feljelentések a rendőrségre néhány suhanc éjszakai garázdálkodásáról. A külvárosokban kiváló előszeretettel verték be az ablakokat, az utcai lámpákat kidöntötték és a házak falait bemázolák. Mikor a garázdálkodás nem akart megszűnni és a suhancok a kirakatokra vetették magukat, a rendőrség széleskörű nyomozást indított. A rendőrök és a detektívek éjszakánként lesbeálltak és várták a suhancokat. Néhány napi figyelés után kézrekerültek a csendzavarók: tíz fiatalok gyerekek egy tánciskola növendékei.

Valószínű, hogy egy *Széchenyi-téri* ékszerész kirakatát is ez a társaság zuzta be, hogy a tárgyakhoz hozzájussanak.

Ugyanekkor került kézre a dohánytőzsdék fosztogatója, egy tizenhét éves fiú is. Ez a gyerek minden további nélkül beismerte, hogy *kilenc* esetben követett el betörést. A trafikokból ellopott dohányt és szivart a vasúti állomáson eladta az átutazó katonáknak.

A fiatalok bírósága fog felette ítélni.

(A kik megszöktek.)

Márciuban egy borbélyinas a gazdájától állítólag a haretérre szökött, egy ügyvéd fiatalok szobalánya urnőjének ruhájába öltözött és eltűnt Szegedről, Petrik Mari tizen-négy esztendő házilány hetediké óta nem adott életjelt magáról, végül kedden a dorozsmai csendőrség jelentette, hogy *Móricz Imre* 14 éves és *Móricz Sándor* 12 éves dorozsmai fiuk huszadikán megszöktek hazulról.

Betetőzi az egészet *Kohn Imre* 15 éves és *Eichenbaum József* 16 éves gyerekek szökése, akik még március tizenhatodikán tűntek el az ujszegedi *Árpád-Otthonból*.

Ezek a legutóbbi esetek, takszative felsorolva; egy-kettő talán ki is maradt közülük.

Olasz lap a gazdasági harc ellen.

Lugano, március 21. A négyes antant tervbevett gazdasági konferenciájával kapcsolatban, amely által Anglia a szövetségeseket arra akarja kényszeríteni, hogy a *békekötés után se kössenek kereskedelmi szerződést Németországgal*, a „L'Italie” című ujság kijelenti, hogy Olaszország csak rendkívül óvatosan mehet bele ily eszme tárgyalásába, amelynek megvalósítása az országnak súlyos gazdasági károkat okozhat. Az a szükséglet, hogy azelőtt behozott cikkeket ismét kedvező áron lehessen kapni, már érezhetővé válik. Miért kelljen Olaszországnak a szükséges árukat *drágán* megfizetni azért, hogy eleget tegyen a francia és angol kívánságoknak. Ameddig Franciaország és Anglia áruikat nem képesek hasonló áron szállítani, mint a német ipar — és ezt bájosan tehetik — addig ily értelmű tárgyalásoknak nincsen céljuk.